

Stadighed er Besætning paa Søforterne, og naar der, som fremhævet i Dag af den højtærede Forsvarsminister, ogsaa skal være Besætning paa de Kystanlæg, som Tid efter anden blive byggede — og den højtærede Minister gjorde opmærksom paa, hvorledes man ved dette Forslag vil opnaa, at der fremtidig er større Besætning paa Søbefæstningen end hidtil — synes det at maatte ligge lige for, at der ogsaa maa være en Besætning paa Værkerne mod Landsiden, saa længe de skulle tjene det Øjemed at afvise og afværge en Overrumpling — en Besætning, der altsaa uden Varsel til enhver Tid var rede til at træde i Funktion. For Øjeblikket er der kun et Par Maaneder af Aaret Besætning paa Landbefæstningen. Blev dette Forslag vedtaget, havde vi den der til Stadighed, og Hovedstadens Sikring mod Overrumpling vilde derved være øget i en meget betydelig Grad.

Vor Stilling til Forslaget om Desarmering og Nedlæggelse af Landbefæstningen om 12 Aar er den, at vi maa stemme imod Bestemmelsen om Nedlæggelsen, naar vi efter denne tredie Behandling skulle skride til Afstemning.

Anlæggelsen af Fløjforter ved Kysten Nord og Syd for København vil selvfølgelig ogsaa i væsentlig Grad styrke Forsvaret. Paa begge Punkter er det disse Anlægs Opgave at virke i Forbindelse med Søbefæstningen og at hindre Landsætning indenfor Rækkevidden af deres Skyts. Begge Anlægene komme, efter at den fremskudte forberedte Linie er opgivet, til at ligge udenfor den af faste Værker byggede Stilling, og de maa derfor have Forsvaret i sig selv. Det er antydet, at de ville komme til at bestaa af 2 Batterier, og at det ene Batteri væsentlig skal have til Opgave at beskyde Stranden, saaledes at man paa den Vis kunde afværge og afvise et Landgangsforsøg, og det andet væsentligst have til Opgave at virke i Forbindelse med Søbefæstningen, idet det skulde udstyres med Haubitser og derved tillige tjene som et Værn mod et Bombardement fra Søsiden. Det er ganske rigtigt, at en saadan Opgave vil komme til at foreligge for disse Anlæg. Men det er ogsaa en given Ting, at de maa kunne forsvare sig selv mod en Omgaaen fra Landsiden. Det maa ikke være muligt ved en mindre Styrke, som sættes i Land Nord for eller Syd for disse Anlæg, ved en omgaaende Bevægelse at kunne tage dem i Ryggen og derved umuliggøre deres Virksomhed. Det maa ogsaa være en Opgave for disse An-

læg at forhindre, at der ved Eremitagesletten anbringes Batterier. Det er allerede udtalt i Forsvarskommissionens Betænkning, at hvis der kunde tænkes anlagt saadanne fjendtlige Batterier der, vilde Ilden fra Charlottenlund-Fortet derved maaske ganske umuliggøres. Derfor er, som ogsaa meget rigtigt udtalt, disse Anlæg et ganske uundværligt Led i Søbefæstningen, men det paaahviler dem tillige at forhindre, at Batterier bygges paa Eremitagesletten. Det behøver selvfølgelig ikke at forhindres ved, at vi lægge vore Værker paa Eremitagesletten, men det paaahviler disse Anlæg at forhindre, at Angriberne lægge Værker der, der kunne have til Følge, at Ilden fra Charlottenlund-Fortet gøres umulig. Det maa forhindres. Som antydet ere disse Kystanlæg først og fremmest en bydende Nødvendighed for Søbefæstningens Kampdygtighed. Om disse Kystanlæg, deres Konstruktion, deres Bestykning og Formaal kan der selvfølgelig i Øjeblikket ikke siges mere.

Vi vide, at der vil blive fremsat Forordning om, at de militære Autoriteter, inden Forslagene endelig forlade Rigsdagen, faa Lejlighed til at udtale sig om, hvorvidt de kunne acceptere dem. Og en saadan Udtalelse vil blive forlangt ikke alene for de organisatoriske Love, men ogsaa angaaende Ordningen af Befæstningsanlægene. Hvis en saadan Accept bliver erhvervet, vil der ved Lovforslagene Vedtagelse være vundet saa betydelige Fremskridt i Forhold til det nuværende, at man i den kommende Tid vil kunne tage Arbejdet op for at fortsætte Oplysningsværket ude i Befolkningen, saaledes at denne til sin Tid kan fuldføre Bygningen af et Værn og Værge for Folk og Land. Vi have jo under hele vort Arbejde for Forsvarssagen ikke stillet anden Betingelse end den ene, men det er ogsaa en Betingelse, som vi absolut maa kræve opfyldt, den nemlig, at det, der til Slut bliver gennemført, maa kunne erklæres for at være brugeligt af den Sagkundskab, der skal betjene det. I denne Forbindelse maa jeg maaske indskyde, at Sagkundskaben ikke med Rette kan blive hørt og ikke kan blive taget med paa Raad, naar Talen er om Landbefæstningens Desarmering og Nedlæggelse. Et saadant Krav maatte Sagkundskaben selvfølgelig paa Forhaand modsætte sig, men det vil ogsaa fremgaa af mine tidligere Udtalelser, at jeg betragter det som et politisk Spørgsmaal, et Spørgsmaal, der maa afgøres ud fra politiske Betragtninger og politiske